

Arrest

nr. 266 485 van 11 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 november 2021.

Gelet op de beschikking van 24 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien (i) er geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn relaas, (ii) het louter feit kopt te zijn in Egypte op zich onvoldoende is om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen en (iii) er in Egypte op dat moment geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestonden dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De commissaris-generaal nam zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet in overweging. Tegen deze beslissing ging verzoeker niet in beroep.

De commissaris-generaal nam zijn derde verzoek om internationale bescherming niet in overweging. Zijn beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 199 319 van 7 februari 2018. Zijn cassatieberoep werd verworpen door de Raad van State.

In het kader van zijn vierde verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 209 000 van 7 september 2018.

In het kader van zijn vijfde, zesde en zevende verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Verzoeker stelt dat zijn familie na zijn laatste gehoor in september 2020 twee dreigbrieven heeft ontvangen van de mensen die hem het leven zuur hebben gemaakt. Hij weet niet of deze personen gelinkt zijn aan een groepering of een organisatie. Hij kent de exacte inhoud van deze brieven niet, maar hierin wordt zijn hele familie bedreigd. Zijn echtgenote heeft klacht ingediend bij de politie. Hij heeft haar gevraagd om de dreigbrieven en het proces-verbaal op te sturen, maar heeft tot op heden nog niets mogen ontvangen. Zijn gezin woont actueel bij zijn ouders in Al Abbasiya. Hij stelt dat hij bij terugkeer vreest te worden gedood en hij vreest ook voor het leven van zijn familie in Egypte. Zijn belagers weten dat hij in het buitenland is en ze benaderen zijn familie om hem onder druk te zetten. Hij weet niet precies wat ze van plan zijn.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Betreffende verzoekers kritiek dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

6. De Raad wijst er op dat verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen heeft afgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas.

7. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door

verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 6, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de beoordeling in de beslissing genomen in het kader van zijn vorig verzoek, waartegen hij geen beroep heeft ingesteld bij de Raad: “De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.” Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststelling te tornen.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij bijkomende verklaringen heeft afgelegd en ook bijkomende stukken heeft neergelegd. Zij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet voldoende rekening heeft gehouden met haar verklaring dat thans ook haar familie ernstig wordt belaagd door extremisten. Zij stelt dat dit aspect verder onderzocht dient te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat zij bijkomende verklaringen heeft afgelegd en ook bijkomende stukken heeft neergelegd, zij niet specificeert welke bijkomende stukken zij zou hebben voorgelegd, noch hieromtrent een concreet betoog formuleert. De Raad wijst voorts in het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting, op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name de problemen die u kende omdat u getuige was geweest van een aanval op een politiekantoor.

In dit kader moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien (i) er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas, (ii) het louter feit kopt te zijn in Egypte op zich onvoldoende is om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen en (iii) er in Egypte op dat moment geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestonden dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd vervolgens niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS aangezien u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegde en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aanbracht die betrekking hadden op uw asielverzoek. Bijgevolg bracht u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Evenmin beschikte het CGVS over dergelijke elementen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw derde verzoek om internationale bescherming werd evenmin in overweging genomen door het CGVS daar u zich nog steeds baseerde op de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die u aanhaalde bij uw vorige verzoeken. De documenten die u voorlegde volstonden allerminst om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Integendeel, de vaststelling dat u plots documenten kon voorleggen strookte niet met de verklaringen die u eerder had afgelegd. Daaruit bleek immers dat u in de onmogelijkheid verkeerde om dergelijke documenten voor te leggen. Verder kon er gezien uw eerdere verklaringen geen geloof worden gehecht aan uw plotse bewering dat u in Egypte veroordeeld werd en volstond uw verwijzing naar de algemene situatie van koptische christenen in Egypte, en in het bijzonder in Menia, allerminst om te concluderen dat u nood had aan internationale bescherming. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen. Uw cassatieberoep werd door de RvS verworpen.

In uw vierde verzoek om internationale bescherming beperkte u zich tot de bewering dat uw vroegere, ongeloofwaardig geachte, problemen met de extremisten nog steeds actueel waren. U beweerde verder dat er twee pogingen tot ontvoeringen van uw kinderen zouden hebben plaatsgevonden doch kon u dit allerminst aannemelijk maken. Het CGVS nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid, waarop u in beroep ging. In haar arrest van zeven september 2018 verwierp de RvV uw beroep tegen deze beslissing. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

In kader van uw vijfde verzoek herhaalde u slechts de eerder door u aangehaalde motieven en oordeelde het CGVS dat het louter opwerpen van deze zelfde motieven geen ander licht vermochten te werpen op de eerdere appreciatie. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In kader van uw zesde verzoek haalde u louter bijkomende verklaringen aan, nl dat uw vrouw en kinderen werden bedreigd door uw belagers en ze dreigbrieven hadden ontvangen, die volledig in het verlengde lagen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd, wat niets wijzigde aan de vastgestelde geloofwaardigheid. Ook tegen deze beslissing diende u geen beroep in.

In kader van uw zevende beroep gaf u te verstaan dat de eerder door u aangehaalde problematiek nog steeds actueel was. U ging niet in beroep tegen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het CGVS.

Het hoeft dan ook geen betoog dat uw verklaringen in kader van uw actuele verzoek dat uw gezin twee dreigbrieven heeft gekregen van uw belagers en uw echtgenote klacht is gaan neerleggen bij de politie geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS daar u louter voortborduurt op een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden (verklaring volgend verzoek, dd.15.01.2021, punten 16 en 19). Wat betreft uw verklaring dat u nog aan het wachten bent op de dreigbrieven en het proces-verbaal dient opgemerkt dat dergelijke stukken sowieso enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde duidelijk niet het geval is."

De Raad benadrukt dat om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, er nieuwe elementen moeten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad benadrukt tevens dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", met andere woorden of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad herneemt verder volgende grond van voormelde beschikking waarin de Raad erop wijst dat: *"verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen heeft afgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas."*

Uit deze grond van voormelde beschikking en voormelde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk en afdoende rekening wordt gehouden met en een onderzoek wordt gevoerd naar de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen. Uit voormelde beschikking blijkt dan ook dat de – door de verzoekende partij benoemd als bijkomende – elementen wel degelijk werden geanalyseerd, doch dat deze niet worden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting de algemene kritiek uit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening heeft gehouden met haar verklaring dat thans ook haar familie ernstig wordt belaagd door extremisten, gaat zij voorbij aan het vastgestelde en slaagt zij er dan ook niet in hieraan afbreuk te doen. De verzoekende partij kan de beoordeling niet ombuigen door het in wezen louter herhalen van de elementen (die in het verlengde liggen) en zich hierbij te beperken tot het uiten van voormelde algemene kritiek dat er onvoldoende rekening mee gehouden zou zijn, zonder dat zij evenwel concreet ingaat op, laat staan valabele argumenten bijbrengt die van aard zijn afbreuk te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. De verzoekende partij brengt bijgevolg gelet op het voorgaande geen concrete of dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS